

Cargill speelt met veiligheid

Cargill Helping the world thrive

“Veiligheidsgedrag overhevelen naar het bovenste laatje“

Donderdag 10 juni 7.00 uur zit het Cargill-leslokaal aan het IJ vol met 25 wakker ogende operators en wachtchefs. De uitgelaten sfeer doet denken aan een persconferentie, maar niets is minder waar. Ze maken zich op voor hun jaarlijkse veiligheidsdag, georganiseerd door het trainingsbureau De Raaf Management. In samenwerking met de Cargill-jury zorgen twee trainers en een co-trainer voor een afwisselend programma, binnen en buiten. "Doe je dat niet, dan wordt het saai en loodzwaar."

Het is nu voor het derde jaar dat de Amsterdamse Cargill-plant in het westelijk havengebied voor de veiligheidsdag nauw samenwerkt met dit trainingsbureau. Het programma is elk jaar weer anders en wordt per jaar vlak na elkaar drie keer herhaald. Vandaag opent de juryvoorzitter stipt om 7:15 uur, als de koffie bijna is door-geprutteld. “Ik ben erg blij met deze grote opkomst. Zo’n drukbezochte veiligheidsdag heb ik nog nooit meegemaakt.” Ook het weer zit mee. Tot halverwege de middag schijnt de zon. Als warming-up krijgen de deelnemers pen en papier. Ze moeten met z’n allen tegelijk een rij getallen hardop voorlezen totdat een van de trainers keihard roept “kleur”. Binnen enkele seconden staat op 70% van de velletjes dezelfde kleur. Het opdreunen van de getallen begint weer tot de volgende plotselinge vraag. Ook nu denken bijna alle deelnemers aan hetzelfde: Bij de laatste brul is de score nog hoger 99 % reageert met hetzelfde woord. Naast mij lacht iemand: “Sojameel zou hier eigenlijk beter passen.”

Natuurlijk gedrag

Voor de trainers bewijst deze oefening dat het menselijk geheugen te vergelijken is met laatjes vol herinneringen.

Johan Hoogerheide legt uit : “Mensen zijn de zwakke schakels in elk veiligheidsplan. Als ze in geval van nood alleen maar aan hun eigen hachje denken, heb je niets aan een prachtig noodplan. Omdat in panieksituaties het bovenste laatje wordt opengetrokken, moet je als organisatie zorgen dat het veiligheidsgedrag hierin een plekje krijgt. Dat dit natuurlijk gedrag wordt.” Na deze gezamenlijke start gaat de groep in vier teams uiteen: “safety-first”, “rescue-rangers”, “safe-zone” en “hebbe we nog nie” (de groep die maar geen naam kon verzinnen). Onder leiding van de jury strijden ze om de eer en een eerste prijs, in een groot aantal binnen- en buitenopdrachten. Zo heerst in het leslokaal de ene keer opperste concentratie tijdens het met minuscule stickers aanduiden van vlucht routes, vluchtdeuren en soorten blussers op de fabrieksplattegronden. De andere keer is de ruimte gevuld met verblindende rook, herrie, zwaailichten en ontplofende ballonnen, terwijl de deelnemers moeilijke vragen moeten beantwoorden.

Lachen om elkaar

Voor twee buitenopdrachten gaan de teams met polaroidcamera’s op zoek naar veilige, maar vooral onveilige situaties in de fabriek. Bij de opdrachten met blinddoek / hindernissen, water en verf wordt het meest gelachen. Vooral om elkaar. Telkens is de vraag of de werknemers beschikken over voldoende kennis en vertrouwen in elkaar. De teams scoren heel goed met hun prestaties over veilige en onveilige situaties, maar bakken weer helemaal niets van de hindernisloop waarbij ze per gevaarlijke stof moeten kiezen voor de juiste veiligheidsbescherming. Trainers Bert de Raaf en Johan Hoogerheide vinden het een uitdaging om voor deze Cargill-plant elk jaar weer een interessante veiligheidsdag te organiseren, rekening houdend met de aangegeven grenzen. De werknemers vinden hun komst een hele verademing. “Voorheen was het heel saai”, herinnert een deelnemer zich. “We werden door de Cargill-trainer de hele dag vol gestopt met kennis en procedures. Sinds drie jaar hebben we een hartstikke goed programma. Het enige nadeel is dat de regels elk jaar strenger worden zodat er steeds minder spektakel te beleven valt.”

Carla Vriend, journalist